NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13146

LIDER

Eliezer Schindler

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

לײזער שײנבערג

מינכן

לידער

װילנע = 1929

פֿאַרלאַג
גרינינקע
בײמעלעך

אליעזר שינדלער

(מינכן)

יידישע ביבליאטעק
און פרעסע ארכיוו

לידער

ווילנע — 1929.

פארלאג „גרינינקע ביימעלעך"

Printed in Poland.

El. SZINDLER — LIEDER

Drukarnia „Express" Wilno, Wielka 33.

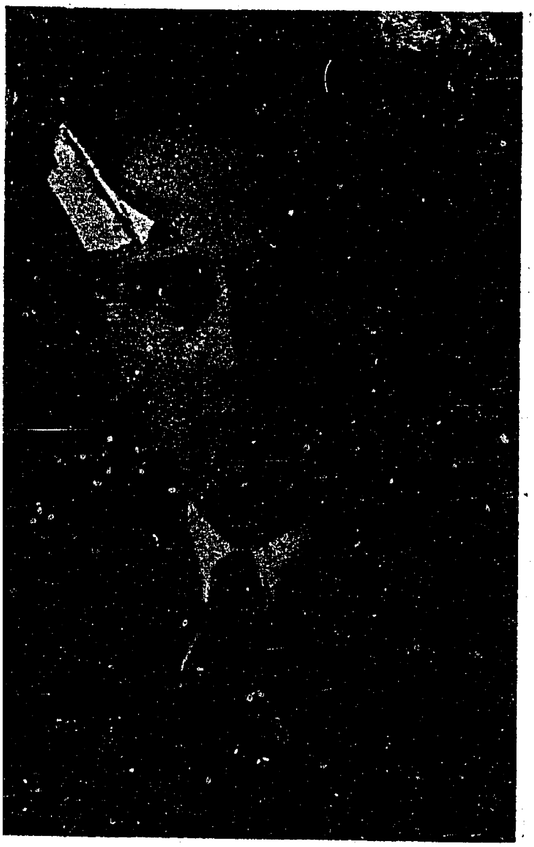

אליעזר שינדלער

אַ ניגון.

כ׳ווייס אַ ניגון מיר אַ שטילן,
פול מיט בענקעניש, מיט אומעט;
און ווען איינזאַם ווערט אַרומעט
און דער עלנט נעמט זיך פּילן,—

זינג איך אים פאַר מיינעטוועגן
ערגעץ־ווו אויף סטעזשקעס, שטעגן,
ווו ס׳זאָל קיינער—מיך ניט שטערן,
ס׳זאָל קיין זר מיך דאָרט ניט הערן. —

אין קירגיזנסטעפ.

קירגיזנסטעפּ.

דורכגעמאָסטן דיינע וועגן,
דיינע סטעזשקעס, דיינע שטעגן,

פון אוראַל ביז קאַספּי-ים,
געוואַנדרעוועט פון שטאָם צו שטאָם. —

נעכט ביי שטרוינעם פייער-פלאַקער,
טרייַ געפּילגעוועט דיין אַקער; —

אויף דיין קעמל שטאָלץ געריטן,
דיין גערעטעניש געשניטן. —

אין דיינע שטובן און געצעלטן
אָפט געהערט דיין זינגען, שעלטן;

כ׳קען דיין כּעס און דיין געלעכטער,
דיינע זין און דיינע טעכטער. — — —

ביים יאַראָסלאַן*).

שָׁעהן לאַנג ווי ווילט זיך ליגן
ביי דיין גרינעם ברעג און טרוימען...
צוזען ווי זיך הוידען, וויגן
דיינע כוואַליעס, ווי זיי שוימען.

שפּריצן טראָפּנס פרישע, קילע
אין דעם דושנעם, פאַרנעם אויר.
בעטסט די ברעגעס שטיל מחילה,
גלעטסט זיי ווי אַן אַלטן חבֿר.

ווי אַ בעטלער טוסט זיך שלעפּן,
מיט אַ מאָדנעם אומעט־כּישוף,
איינזאַמדיק ווי דיינע סטעפּן,
ווי די סטעזשקעס ווייט פון ישוב...

*) אַ טייך אין קירגיזנסטעפּ.

פאַרנאַכט אין סטעפּ.

עס ווערן די סטעפּעס פּאַרנאַכט איבערקערט,
ווי ס'וואָלט זיך געניבערט דער הימל אויף דרערד;

ווי אויבן די מחנות גינגאָלדענע שטערן
אין סטעפּ זיך די שטרויענע פייערלעך מערן.

סע קאָכט זיך דער פויער-דער פּאַסטעך זיין עסן,
דערציילנדיק מַעֲשׂהלעך לאַנג שוין פאַרגעסן —

פון קריגן, גזלנים, מחלוקות, משפּטים . . .
פאַר פּחד בלייבט שטיל אַזש ביי יעדן דער אָטעם . . .

דער עולם בעט ווייטער און ווייטער דערציילן
פון אַלטע זכרונות, פאַרבאָרגענע היילן,

פון יאָרן געבענטשטע, פון צייטן גאָר שלעכטע,
פון סעקטעס, גלחים און צאַרן גערעכטע...

אין פעלד.

פורפור=רויט די זון געפלאַקערט,
גאָלד=באַשאָטן יעדע בייט.
עמיץ האָט ביז שפּעט געאַקערט.
מיט אַ שטילער, טיפער פרייד.

פאַסטעכער פון פעלד געגאַנגען,
מיד געטריבן זאַטע שאָף — — —
אומעטיקע סטעפּגעזאַנגען
מִנחָה=צײַט אין חודש אָב . . .

דער פויער.

פון לעצטן ביז צום ערשטן שניי
באהעפט אינגאנצן מיט זיין ערד,
זשיוויעט זיך פון ברויט און טיי,
און אַרבעט שווער ווי זיינע פערד...

טרייבן קעלטן ווילד אהיים.
אַ היים – כּון שטרוי און ליים...
און ער אַרום זיין פּי אַלץ גייט,
פון סאַמע פרי ביז גאָרער שבּעט...

אַ מידער אויף די אויוון־שטיינער
וואַרעמט ער די דאַרע ביינער.
פון יעוואַנגעל און פּסאַלטיר
עמיץ ליינט אין שטוב אַפיר...

יעדעס וואָרט ביי אים אַ סוד...
– אינדרויסן וואָיעט בייז דער ווינט –
...„אייביק שטאַרק און גרויס איז גאָט,
און יעדער מענטש איז זיינס אַ קינד“– – –

קראַסני קוט, סאַמאַרער גוב.
1916

קירגיזן-הויף.

ז „זעמליאַנקע״ פון ליים און קיזעקעס
ביי אַ סאַזשלקע —
און ווײַט אַרום קיין שכן,
חוץ אַן אַלטער סקירדע שטרוי —
און אויבן — אַ הימל אַזוי לויטער און בלוי,
אָן אַ פּגם און אָן אַ כמאָרע —
צווישן אַסטראַכאַן -- סאַמאַרע — — —

הינגער.

אין דאָרף איז נויט,
אין דאָרף איז קעלט,
און ס׳קומט אַ שרעק
פון וואַלד און פעלד...

און ס׳גייט דער טויט
פון הויף צו הויף,
און נעמט צו ביסלעך
אַלץ צונויף — — —

1919

פון באַשטאַן.

פאָרט אַהיים דער גוי פון באַשטאַן,
שפּרינגט זיין יונגוואַרג אים אַקעגן:
— כּאָטערל, וואָס ברענגט דער קאַשטאַן?—
איז דאָס ערשטע, וואָס זיי פרעגן.—

עפנט ברייטלעך זיך דער טויער,
בלייבט די פור אין מיטן הויף.
לאַנגזאַם קריכט אַראָפּ דער פויער,
קינדער דראַפּען זיך אַרויף...—

גראַבלען, ראָיען טיף אין שטרוי.
טראָגט אין הויף זיך שטויב, מיעקינע.
חֶבְרה שלעפּט אַפיר אַזוי
דאָ מעלאָנען, דאָרט אַ דיניע. —

פּאַסכאַ.

געהייליקט דעם אָנדענק פון
ד״ר אַלכּסנדר סכנא עליאַשבערג ז״ל

ס׳הײליגט דער ישוב,
דער אוויר—פול כּישוף;
פון קלויסטער דעם זקן
קלינגען די גלאָקן.

וועקן דעם עולם,
רופן צום צלם,
דערמאָנען דעם נס:
„כרעסטאָס וואָסקרעס!״.

פויערים פול גלויבן
לויבן גאָט לויבן,
ווייבער און קינדער
דערציילן די ווּנדער.

א הדרת אין „כראַם״,
התפּעלות א ים,
מ׳איז מרגיש דעם נס:
„כרעסטאָס וואָסקרעס!״ — — — —

אַכמעטש, סאַמאַרער גובערניע.
1916

גרים.

געווידמעט דער גרים-פאמיליע שאבאנאוו,
אין דארף טשולקאוו, אסטראכאנער גוב.

הויכע געזונטע געשטאלטן,
סלאווישע צורות, פארברענט;
קינדער פון צפון דעם קאלטן,
מאזאליעס באדעקן די הענט.

האדעווען בהמות און פערד; —
ווילד ווי קאלמיקן זיי רייטן,
ליבן די רוסישע ערד,
און ווילן דעם דת ניט פארבייטן.

ווייט פון די היימען פארטריבן,
געליטן רדיפות א סך —
דאך פול עקשנות געבליבן
ביי משהס אמונה און ת"נך. —

אַכסניה אין סטעפּ.

אין אַכסניה רויכיק־טונקל
קאָפּטשען גראָליִק נאַפטלאַמטערן,
פול געשטאָפּט אין יעדן ווינקל —
מענטשן זיפצן, טראַכטן, קלערן...

שאָקלט, בוקט זיך אַ כאַכאָל,
שעפּטשעט זיך זיין „אונדזער פאָטער",
לעבן אים — אַ מאָדנער קול —
ס'דאַוונט ווילד אַ יונגער טאָטער.

אַרום טיש ביים אויוון דאָרטן
זיצן עסטן ווי די ריזן,
שאַכקענען פאַרקאָכט אין קאָרטן
מיט די פאַסטעכער־קירגיזן. —

—

ציגיינער שטופּן זיך און דריקן,
שטעלן אָפּ זיך ווו און האָרכן.
אויף דער הוילער בריק קאַלמיקן
ליגן זיך צעשפּרייט און שנאָרכן.—

רוסן האַלטן גראָד ביים עסן,
שאָקלען מיט די בערד ווי ציגן,
דייטשן, גרעקן און טשערקעסן
אַמפּערן זיך, ווערטלען, קריגן.

טיי א סאַמאָוואר א פרישן,
וואָבלעס, טשייניקעס און גלעזער
מינען שרייענדיק לאַטישן,
קורדן, סאַרטן אין כינעזער. —

איינגעהויקערט א מאָרדווין
דרעמלט ביי זיין קאַטערינקע,
אין גורל-קעסטל הער און הין
לויפן מייזעלעך גאָר פלינקע. —

אַ ביימעלע.

אַ ווינקל ביים פּאַרקאַ, אַ שאָטנדיק אָרט,
צעבליט זיך אין פרילינג אַ ביימעלע דאָרט...

די קווייטעלעך געלע, די בלעטעלעך גרין,
און אָרעם פאַרײנזאַמטער עלנטער מין...

צי זעט עס דעם עמיק? צי ווייסט ווער דערפון?
עס גלעט דאָס דאָך זעלטן אפילו די זון!

נאָר קינדערלעך בלאַסע פון ערגעץ אַ הויף
קומען דאָ טײלמאָל בסוד זיך צונויף...

טרוימען און וועבן אין שטילקייט אַ וועלט...
דאָס ביימעלע פרייט זיך, קוויקט זיך און קוועלט...

טעג אין בויט.

טעג אין נויט געלעבטע,
פענצטערלעך פֿארקלעפּטע,
אָפּגעהאַקט פון ליכט און שיין —
יוגנט מיין...

עופּהלעך אין זעק גענאַרטע,
פייגעלעך אין שטייג פֿאַרשפּאַרטע,
אין ענגעניש און צוואַנג —
יאָרן לאַנג — — —

הימלאַנד.

היימלאַנד.

איבער הימלען וואָלקנס שוועבן,
איבער פליינען הוליעט ווינט,
איבער לאַנקעס איינזאַם וואָגלט
ערגעצווו מיין מאַמעס קינד.

איבער גאַסן טאַנצן בלעטער,
איבער ביימער פויגל שרייען —
און מיין היימלאַנד, איבער בערגער,
ליגט דאָרט אין אַ טאָל אַ פרייען...

פון הערמאַן העסע.

טעג.

טעג פֿאַרבראַכט בײַ אונדזער שכן,
טעג בײַם טײַכל זיך געשפּילט,
גלאַטע שטײנדעלעך געקליבן,
פֿלינק געשלײדערט און געצילט...

אָפּט אַרײַן אין זײדנס גאָרטן —
זוכן דאָרטן מיר אַ שנעק —
קינדערטעג און קינדעריאָרן,
ווי דער ווינט זענט איר אַוועק...

פון זיידנס קוואַל.

מיין זיידעשי געוועזן איז אַ זקן,
הדרתדיק און גרויס —
פלעגט ער יעדן אינדערפרי
מיך נעמען אויף זיין שויס,

און מיט זיין אומעטיקן ניגון
דערציילן מיר אַ סך
אַלטיטשקע לעגענדעס ליבע
פון מדרש און תנך...

פון יידישע גבורים שטאַרקע
אויף ציונס אַלטער ערד — —
פון וווּנדערשיינע שטאָלצע שטעט,
וואָס רוים האָט ווילד צעשטערט.

פון יידישע קדושים ריינע,
פון שפּאַניעס בלינדן האַס,
פון דיכטער — מקובלים שטילע
אין אַלטן פרומען צפת...

און נאָך און נאָך דערציילן
פלעגט דער זקן פיל...
פון וועלדער און פון היילן,
פון וואָגלען אָן אַ ציל...

פלעג איך אַליין מיט חשק
דעם זיידן הערן, הערן, הערן...
און אָפט דערביי פאַרגיסן
ריינע קינדער־טרערן...

אין סעדל.

אין סעדל ביי רֶב ניסן שוחֶט
וואקסן ביימעלעך מיט פלוימען;
וואקסן בארן דאָרטן אויבעט,
דארף מען טאקע זיך ניט זוימען...

אויף די דערפער איז רֶב ניסן,
און די שוחֶטקע ביי שכֵנים,
קאָן מען רייסן—ווער וועט וויסן? —
און צעטיילן זיך אינאיינעם...

יינגלעך און מיידלעך.

קינדער שפּילן זיך אין זעלנער,
יעדער מיט אַ ביקס און שווערד,
דראַפּען זיך אויף קשאַקעס, פּלויטן,
וואַרפן פלינק זיך אויף דער ערד....

קומען זיך צונויף די שונאים,
הייבט זיך אָן אַ ווילד געשלעג. —

— — — — — — — — —

שטילע מיידלעך זוכן בלומען
אין די מעזשעס לעבן וועג...

ניסן.

א וואַסערל, געוואַקסן העכער
איבער גרינע פרילינגברעגן,
טראָגט עס מיט זיך ריטלעך, צווייַגן,
גיך אין ווייַטע פרעמדע וועגן.

טרעפט עס דאָרטן שטילע שטעטלעך,
אַלטע, גראָע, פּוסטע מילן...
זעט — פון דערפער קומען קינדער
זיך מיט שיפעלעך צו שפּילן...

חנוכה.

אין די קליינע בידנע שטיבלעך,
לעבן אומעטיקע שויבן,
ברענען ליכטלעך היימיש־ליבלעך,
ריינע, ווי די ווייסע טויבן...

לויכטן יידישלעך־באשיידן,
יעדעס פלעמל, יעדע קנויט;
זיי דערמאָנען אַלטע פריידן,
וועקן האָפנונג אין דער נויט...

אַלטע שול.

אַלטע שול אין דער היים —
די זיידעס האָבן ליים געפירט
פאַר דײַנע ווענט,
בעליקעס פאַרן דאַך
און דעמבענע ברעטער
פאַר דײַנע שטענדערס
און טישן, —
און די אייניקלעך,
וואָס האָבן זיך געשפילט
אַרום דיר אין קינדערשער פרייד,
זײַנען היינט צעשפּרייט
אין אַלע ווינקלען
פון דער וועלט
און נישעס...

ווייט פון ישוב.

דוד קעניגסבערגן מיט גרויס דרך ארץ.

ווייט פון ישוב שטייט א הייזל,
שטיל, באשיידן אויפגעבויט;
פאר די פענצטער וואקסן בלימלעך,
קריגלעך הענגען אויפן פלויט.

קינדער קוקן דורך די שויבן
ווי די פייגעלעך געטריי,
ווינקען הארציק מיט די הענטלעך,
ווען ס׳פארט עמיץ ווער פארביי...

* * *

כ'האָב די פעלדער אין דער היים
געזען נאָר פון דער ווייטן:
לאַנגע שורות זאַפטיק ליים
און פרישע גרינע בייטן...

פלעג איך בענקען דאָרט אַהין,
ווי ס'בענקט אַהיים אַ קינד, —
נאָר די שקצים אויף די וועגן
פלעגן אָנרייצן די הינט — — —

* * *

ווייט ארום די פעלדער־וועלדער
ליגן לאנג שוין טיף אין שלאָף,
נאָר די יידן אין די קרעמלעך
זיצן ווי פון גאָט א שטראָף...

וואכן, ווארטן אויף א קונה,
האָפן חצות נאָך אויף א נס...
דוכט זיך יעדער קראָם א קבר,
יעדער קרעמער דאָרט א מת.

פֿאַרבנשפּיל.

פאַרבנשפּיל.

אין מיין פּשוט קליינעם צימער
זעלטן בליקט די זון אריין. —
רובינגלעזער, אלטערטימער
כאפּן אויף דעם זילבערשיין.

ווארפן בינטלעך בונטע פעדעם
אויף די בלאסע וואנט-טאפּעטן,
דוכט זיך—קליינע פלינקע שדים
פויזען אויף די טיר-שטאכעטן.—

רוקט זיך אָפּ די זון פון צימער,
ענדיקט זיך דאָס פאַרבנשפּיל,
בלייבט אין שאַנק אַ צאַרטער שימער
פון די חפצימס חן און סטיל...

דרייסיק יאָר.

דרייסיק יאָר בין איך אַלט,
האָב צָרות הינטער מיר אַ וואַלד,
און ס׳איז קלאָר,
אַז דער סוף וועט זיין
פריער אָדער שפּעטער
פיר ברעטער,
און די גרוב — און גאָר.
און פאַרט שטייט מען פאַרן שפּיגל,
מ׳צופּט די גראָע האָר,
און מע וויינט ביים וויגל
פון אַ טויטן קינד. —

ד ר י י ס י ק.

דרייסיק יאָרן גיך אַנטלאָפן,
מיטגעשלעפּט מיין בענקען, האָפן...

דרייסיק שווארצע שאָטנס בלויז,
בלעטער פון א וועלקער רויז...

ביים וויגל.

ליגסט אזוי באַחנט
אין דיין געלעגערל,
און פרייע קינדער־אויגן
גלאַנצן מיר אַקעגן

פול מיט פרייד...
איך לאַך צו דיר,
איך ווינק צו דיר,
און טיף אין הארצן

נאָגט אַ ביטערקייט
אין מיר, אַ פּיַין —
מיין קינד, דיַין גורל
וואָס וועט זיין?

מיין לעצטע שעה.

שטיל איז אין חדר,
ס'איז קיינער נישטאָ,
טראַכט איך פון טויט,
פון מיין לעצטער שעה...

גענענען די צייט
וועט פאַמעלעך אַמאָל —
אויף אַ בעטל אָן אָרעמס,
אין אַ פרעמדן שפּיטאָל,

אין אַ חדר מיט צלמים,
אַ דושנעם, אַ פּוסטן,
וועט קרענקען אַ זקן
אַ דאַרער און הוסטן...

—

כתבים צוקאָפּנס,
אַ ספר אַן אַלטער...
אויף שטערן זיך פּערלען
אַ שווייס ווען אַ קאַלטער...

און איינמאָל כּעלות
ביים רויטלען פון שחר
זיך הערן אַ זיפץ ווען
אַ גסיסהדיק-שוואַכער...

אַ ראַנגל... אַ ציטער...
אַ שטרעק מיט דער האַנט...
פּאַרלענט איז אַ לעבן,
אַריבער דעם ראַנד...

אין יאָך.

ס׳קומט אַ וואָך, און ס׳גייט אַ וואָך,
און ווייטער שלעפּסטו אַלץ דעם יאָך,
און אָן אַ ראַסט און אָן אַ רו —
דריקט די לאַסט דיך טיפער צו...

מיר וואָגלען.

מיר וואָגלען אין נעפּל,
אין רעגן און ווינט,
אויף לאָנקעס צעשפּרייטע
ווי בלאָנדזשענדע הינט.

מיר זוכן קיין דאַך ניט,
קיין מקלט, קיין וועג,
מיר וואָגלען ווי איינזאַם
אין אָסיען די טעג — — —

חצות.

ווינטן וואָיען שפּעט ביינאַכט.
עמיץ ביי אַ חולה וואַכט.
ליינט אים אומעטיק אַפיר:
„וַיַּסֵב פָּנָיו אֶל הַקִיר” — — —

פאַרנאַכט.

אין גראָער שטילקייט
פון בין השמשות
צאַנקט דער לעצטער
רויטער פאָדעם פון דער שקיעה.
פון ווילדע פעלזן
קומט אַרויס די נאַכט,
נעפלדיק און שוואַרץ,
צעשפרייט איר פּרגוד ווי אַ האַרץ
פאַר דער שטילער ווייטער וועלט...

צאת=הכּוֹכָבים.

שפּעט אין וועג
אליין און מיד
אַ פויגל זינגט
אַ שקיעה=ליד.

פון הימלען ווינט
אין טיפן בלאָ
אַ שטערן בענטשט
די זילבער=שָעה. . .

נאַכט.

איינזאַם איז
די נאַכט און קאַלט.
א שנײ כּסדר
סומנע פֿאַלט.

פֿון דער ווייטנס
טריט זיך הערן:
קינדער גייען
מיט לאַמטערן...

שלאָפליד.

שלאָף, מיין אוֹצֶר, שלאָף און רו,
מאַך די אייגלעך דיינע צו,
וואַכן זאָלן ביי מיין קינד:
אָדלער, זונשיין און דער ווינט.

פליט אוועק דער אָדלער באַלד,
זון באַהאַלט זיך טיף אין וואַלד,
ווינט אַנטלויפט פאַרטאָג אין פעלד,
צו זיין מאַמען אין געצעלט.

בייז צום זון די מוטער רעדט:
— „ביסט אַנטלאָפן ווי אַ שֵד,
„האָסט מיט שטערן קריג געפירט,
„אַלע כוואַליעס אויפגעריררט!"

—„ניט געטשעפעט, כ'קען דיר שווערן,
„ניט מיט זון זיך, ניט מיט שטערן!
„כ'האָב אַ קינדל מָלֵא חֵן
„איינגעשלעפערט זיס און ריין.

פון א. מאַיקאָוו.

ווינטער - בילד.

דעם דיכטער מ. ני. ז״ל, ווין —
אַ האַרציק גרוס.

צווישן ווינטערדיקע לאַנקעס
פליסט אַ טײַכל מיד און גראָ.
לעבן שײַדוועג אויף אַ צלם
זיצט אַן אַלטע קראָ...

ביחידות וואַכן ביימער,
סומנעדיקע, שפּל;
פונם ישוב טראָגט אַ זקן
מיד, אַ זאַק קאַרטאָפל...

סוף חודש.

שווער און אײַנזאַם
ליגט די נאַכט.
וואָלקנס רײַסן
פון אַ שלאַכט...

ערגעץ ווײַט
אין שטילע ספערן
לויכטן הימלען
פול מיט שטערן.

תשרי.

בלעטער פאַלן
פון די ביימער,
מענטשן וואַנדלען
ווי די טרוימער,

טראַכטן יעדער
שטיל פאַר זיך...
טעג אַנטלויפן
אין דער גיך — — —

חשון.

וועלקן בלעטער,
דאַרע צוויַיגן...
פּוסטע קשאַקעס
סומנע שוויַגן...

שטילע דערפער
ערגעץ דרימלען
איַינזאַם אונטער
אָסיענהימלען...

עס זייבען טעג פאַראַנען.

עס זייבען טעג פאַראַנען נודנע, גראָע,
וואָס האָבן אויף דיין זעל קיין שום השפעה;

אַלץ איינס זיי גייען פאַר דיין אויג פאָריבער,
ווי ס׳קריכן שלאַנגען איבער פוסטע גריבער.

עס זייבען טעג פאַראַנען נודנע, גראָע,
וואָס ניט צו גוטס און ניט צו שלעכטס זיי ראוי,

רייצן ניט צום לעבן, נויטן ניט צום שטאַרבן,
אַזוינע ליקן זייבען דאָס אָן ליכט, אָן פאַרבן. —

און קומען אָט די טעג די נודנע, גראָע,
זוכסטו קיין עצה ניט, קיין שום המצאה,

ווייסט ניט: צי איז דיין וועג דיר לייכט, צי שווער,
צי בענקסטו נאָך געלעכטער דאַן, צי נאָך א טרער. —

צו די ווייטע.

צו די ווייטע פרעמדע פליינען
נויג איך מיין געצעלט.
פיר טירן לאָז איך אָפן
פאַר וואָגלערס פון דער וועלט...

און שטיי אין גרעסטן מיטאָגבראַנד
אַ פאַטריאַרך, אַ ריז
און דריק אידן גר די האַנט,
און וואַש אים זיינע פיס...

דער וועג.

...און לאַנג וועט דער וועג זיין—מיט שפּיציקע דראָטן,
די סעדער און בייטן – מיט שטאַנגען פאַרצוימט;

אין שֶקר, אין שטאָלענע קייטן געפאַנגען,
וועט ליגן דער חלום, וואָס דו האָסט געטרוימט...

וועט שמאַכטן דיין גומען אויף ביטערן וואָגל,
און לעכצן מיט רחמים נאָך קוועלנדיק וואַסער...

זיי וויסן: מיט רויך איז געפּילט אָט דער לאָגל,
וואָס ס'טראָגט דיר אין פאַלשקייט אַנטקעגן דיין האַסער...

אַריין אין מקדש!

אריין אין מקדש אַלע טרעט,
און פריי די פיס
פון קייטן...

אין ווייסער ריינקייט
זאָל דער רויטער פאָדעם
זיך צעשפרייטן...

און יעדער זאָל
א כהן-גדול זיין
אין מקדש פון זיין הארצן!

אינהאַלט:

זייט:

אַ ניגון — — — — — — — — 5

אין קירגיזנסטעפּ:

קירגיזנסטעפּ — — — — — — — 9

ביים יאַראָסלאַן — — — — — — — 10

פאַרנאַכט אין סטעפּ — — — — — 11

אין פעלד — — — — — — — — 12

דער פויער — — — — — — — 13

קירגיזנהויף — — — — — — — 14

הונגער — — — — — — — — 15

פון באַשטאַן — — — — — — — 16

פּאַסכאַ — — — — — — — — 17

גרים — — — — — — — — 18

אַכסניה אין סטעפּ — — — — — 19

אַ ביימעלע — — — — — — — 21

טעג אין נויט — — — — — — — 22

היימלאַנד.

היימלאַנד (פון הערמאַן העסע) — — — — 25

טעג — — — — — — — — — 26

פון ויידנס קוואַל — — — — — — 27

אין טעדל — — — — — — — — 29

יינגלעך און מיידלעך — — — — — 30

ניסן — — — — — — — — — 31

זייט:	
רב עוזר	32
חנוכה	34
אַלטע שול	35
ווייט פון ישוב	36
* * *	37
* * *	38

פאַרבנשפּיל.

פאַרבנשפּיל	41
דרייסיק יאָר	42
דרייסיק	43
ביים וויגל	44
מיין לעצטע שעה	45
אין יאָך	47
מיר וואָגלען	48
חצות	49
פאַרנאַכט	50
צאת הכוכבים	51
נאַכט	52
שלאָפליד (פון אפּ. מאַיקאָוו)	53
ווינטער-בילד	54
סוף חודש	55
תשרי	56
חשון	57
עס זיינען טעג פאַראַנען	58
צו די ווייטע	59
דער וועג	60
אַריין אין מקדש...	61

ELIËSER SCHINDLER

München.

GEDICHTE

Verlag „Grininke Bojmelech"

WILNO 1929